

Arrest

nr. 133 408 van 18 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 26 december 2011 het Rijk binnen en diende op 27 december 2011 een asielaanvraag in. Op 7 juli 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Keniaans staatsburger te zijn, geboren op 3 januari 1983 in Kiambu, Kenia. Sinds uw geboorte woonde u samen met uw ouders in Karuri. Sinds 2007 woonde u samen met uw ouders in Kiambu. U bent Kikuyu, afkomstig uit een christelijke familie. Uw vader, die ook christen was, geraakte rond 2006 betrokken bij de Mungiki sekte.

Sinds 2006 kwam Mbugua, een lid van de Mungiki sekte, regelmatig naar uw huis om met uw vader te praten. In januari 2007 vernam u dat uw vader u wou uithuwelijken aan Mbugua. Op een dag in

augustus 2007 bracht uw vader u naar het huis van Mbugua, waar u werd opgesloten. U werd hysterisch, en bleef roepen. Mbugua hield daarop een stuk stof tegen uw mond, waardoor u bewusteloos werd. Toen u terug wakker werd, nam hij u mee naar een andere kamer. Mbugua dwong u op het bed, en deed verschillende rituele handelingen. Daarna dwong hij u om seks met hem te hebben. U werd ongeveer een maand vastgehouden in het huis van Mbugua. Mbugua vertrok 's ochtends naar het werk en kwam 's avonds terug. Verder heeft u niemand gezien in het huis. Op een nacht kwam Mbugua niet thuis. Toen hij 's ochtends thuis kwam, viel hij in een diepe slaap. U vond zijn sleutels, en bent ermee ontsnapt. Een voorbijrijdende motorfietser gaf u een lift naar Kiambu. Samen met uw moeder reisde u verder naar uw zus in Limuru, waar u ongeveer een maand verbleef.

Eind september 2007 kwam een groep mannen naar het huis van uw zus. Ze bedreigden haar en vroegen waar u was. U vertrok daarop naar Judy Wairimu, een vriendin van uw zus die in het dorp Karanjee in Limuru woonde. U verbleef daar ongeveer drie maanden. Omdat de mannen van Mbugua u tijdens deze periode kwamen zoeken in het huis van uw ouders, realiseerde u zich dat ze u bleven zoeken, en besloot u het land te verlaten.

Met de financiële hulp van uw zus en Judy reisde u op 23 januari 2008 naar Dubai, waar u als huishoudhulp ging werken bij een Griekse kennis van Judy. U verloor het contact met uw familie. Na ongeveer een jaar en vier maanden verhuisde u mee met de Griekse familie waarvoor u werkte naar Griekenland. U werkte ook daar voor hen, en werd ook seksueel uitgebuit. Na een tijd vertrok u bij deze familie, en leefde u op straat. Toen u aan het bedelen was, ontmoette u een Afrikaanse vrouw en haar blanke man, die u hielpen om Griekenland te verlaten. Op 26 december 2011 reisde u naar België, waar u op 27 december 2011 een asielaanvraag indiende.

Rond december 2012 kreeg u via een vriendin opnieuw contact met uw ouders. U vernam dat uw ouders sinds 2012 terug samen in Karuri woonden. In februari 2014 kregen ze daar bezoek van drie mannen die werden gestuurd door Mbugua om uit te zoeken waar u verblijft.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een geboortecertificaat, schoolattesten, een doopkaart, een kaart van uw fysiotherapie, foto's van uw familie, een brief van uw zus, en uw asielkaart uit Griekenland.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van uw vrees voor een gedwongen huwelijk met een lid van de Mungiki-sekte. Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of uw risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u uw vrees voor een gedwongen huwelijk met Mbugua niet aannemelijk kon maken. Zo is het opmerkelijk dat u de volledige naam van de man met wie u gedwongen werd te huwen niet kent (CGVS gehoorverslag p. 21). Hoewel u verklaart dat de man sinds 2006 bij uw ouders thuis kwam (CGVS gehoorverslag p. 22), dat u een half jaar voor u uiteindelijk naar het huis van Mbugua werd gebracht al weet had van het voornemen u aan hem uit te huwelijken (CGVS gehoorverslag p. 40) en dat u een maand in zijn huis hebt verbleven, blijkt uw kennis over deze man erg beperkt (CGVS gehoorverslag p. 27). Zo bent u niet op de hoogte of deze man al dan niet getrouwd is, al dan niet kinderen heeft en blijkt u niets meer te kunnen zeggen over zijn beroepsactiviteiten. U geeft enkel aan dat hij 's morgens vertrok en 's avonds naar huis terugkeerde (CGVS gehoorverslag p. 27). Het is weinig aannemelijk dat u niet meer zou afweten over de man met wie u gedwongen werd te huwen. Tot slot is het opmerkelijk dat u bij de DVZ niet vertelde dat u een maand werd vastgehouden in het huis van Mbugua. U verklaarde bij de DVZ immers dat u weigerde met Mbugua te huwen, dat Mbugua naar uw huis begon te komen, en dat u daarom wegging van huis in september 2007 (CGVS Vragenlijst dd. 11.01.2012, p. 3). Toen u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u dat u bij de DVZ geen kans had om alles uit te leggen, omdat de vrouw u bleef zeggen om zo kort als mogelijk te zijn (CGVS gehoorverslag p. 40). Dit verklaart echter niet waarom u, toen u bij de DVZ werd gevraagd om een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op uw vrees in uw land van herkomst, niet vertelde dat u een maand werd vastgehouden in het huis van Mbugua. Aangezien uw vrees voor de man die u vasthield de kern van uw asielrelaas uitmaakte op het Commissariaat-Generaal, tast deze omissie bij de DVZ de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van Mbugua verder aan.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat u klaarblijkelijk niets ondernomen hebt om het huwelijk te voorkomen of om zich aan het huwelijk te onttrekken. U verklaart dat u niets gedaan hebt tegen het huwelijk (CGVS gehoorverslag p.39). Daarbij is het weinig aannemelijk dat eveneens uw moeder niets zou kunnen doen (CGVS gehoorverslag p.39). U beweert dat u wel met uw moeder over het huwelijk sprak, maar het is merkwaardig dat u, uw moeder of uw zus niets tegen de plannen van uw vader

zouden hebben ondernomen (CGVS gehoorverslag p.39). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u niet trachtte om met uw vader te spreken (CGVS gehoorverslag p.39), noch heeft u volgens uw verklaringen een gesprek of overleg aangegaan met Mbugua zelf (CGVS gehoorverslag p.40). Nochtans verklaart u dat u al sinds januari 2007 op de hoogte was van de plannen van uw vader om u aan Mbugua uit te huwelijken (CGVS gehoorverslag p. 40).

Evenzeer dient het weinig aannemelijk te worden genoemd dat u, nadat u uit het huis van Mbugua was ontsnapt, uiteindelijk gedurende een maand in het huis van uw zus heeft geleefd totdat de mannen van Mbugua u daar zijn komen zoeken. Deze gedragswijze is niet aannemelijk in het licht van de door u verklaarde ernstige vrees jegens Mbugua en de Mungiki. Uit uw verklaringen blijkt immers dat Mbugua op u reeds een inwijdingsritueel van de Mungiki had volbracht en u toonde zich goed op de hoogte van het feit dat de Mungiki op wrede wijze vermoorden wie de organisatie verlaat of verraadt (CGVS gehoorverslag p.23, 28). U gaf ook zelf aan dat u in een staat van hysterie was toen u het huis van Mbugua ontvluchtte wetende dat uw leven in gevaar was mocht u terug in zijn handen vallen (CGVS gehoorverslag p.25). Dat u daarop gedurende een maand bij uw zus zou verblijven, is weinig geloofwaardig. U gaf immers zelf aan dat het adres van uw zus een voor de hand liggende plaats was waar u een heenkomen zou zoeken na uw vlucht uit het huis van Mbugua (CGVS gehoorverslag p.29). Deze vaststelling bevestigt dan ook verder de vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk.

Om uw vrees voor een gedwongen huwelijk met Mbugua te ondersteunen legt u een brief van uw zus neer. Deze brief wijzigt bovenstaande vaststellingen echter niet. De bewijswaarde van een dergelijke brief van een familielid is immers gering gezien de authenticiteit van dergelijk stuk evenals van de inhoud ervan niet kan worden geverifieerd. De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde overige documenten, met name uw geboortecertificaat, schoolattesten, een doopkaart, een kaart van uw fysiotherapie, foto's van uw familie en uw asielkaart uit Griekenland wijzigen voorgaande vaststellingen ook niet. Ze bevatten immers louter informatie over uw identiteit en reisweg, die niet in twijfel wordt getrokken, maar ondersteunen verder uw asielrelaas niet.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming, bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Verzoekster voegt per aanvullend schrijven van 22 september 2014 haar eigen handgeschreven relaas toe.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar gedwongen huwelijk en hierop gebaseerde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Verzoekster ging tot haar 14 jaar naar school (gehoor p. 13), verklaarde verder “soms hielp ik mijn moeder, bijvoorbeeld als ze naar een markt ging op zaterdag, dan gingen we samen en verkochten we samen” (gehoor p. 14) en had sinds februari 2007 een job als “nanny” bij een single, werkende vrouw met kinderen (gehoor p. 7) waar ze “ik verbleef normaal op mijn job van maandag tot zaterdag” (gehoor p. 22) en haar moeder was eveneens een verkoopster (gehoor p. 10). Verzoekster komt aldus niet uit een zeer conservatief of traditioneel gezin en tevens kan worden vastgesteld dat verzoekster bewegingsvrijheid had of minstens de gelegenheid had om veel vroeger te vluchten indien ze van oordeel was dat haar veiligheid dit vereiste. De vaststelling dat verzoeksters zus wel degelijk besliste wie ze zou huwen (zie gehoor p. 11, “ze koos haar man zelf”) kan dit slechts bevestigen. Aldus is geenszins geloofwaardig dat verzoekster haar huwelijkspartner niet zelf kon kiezen, laat staan geen inspraak zou hebben bij een gearrangeerd huwelijk, of nog minder gedwongen zou worden uitgethuwelijk. Verzoeksters bewering dat haar moeder haar steunde is hierin een belangrijk gegeven (gehoor p. 22).

3.4. In zoverre volwassen personen plots sterk zouden veranderen dan kan dit toegelicht worden. Verzoekster blijft echter bij de loutere bewering dat haar vader sterk veranderd was en toegetreden tot de Mungiki, *quod non demonstrandum*, zonder dit nader te verklaren. Verzoekster toont niet aan dat dit op zich moet leiden tot een gedwongen huwelijk, temeer de Raad evenmin inziet waarom iemand met een hoge rang in de Mungiki die volgens verzoekster de verwesterlijking willen tegengaan, een vrijelijk opgevoede vrouw zou huwen, noch waarom zij gedwongen zou worden lid te worden indien op deze wijze haar loyaliteit nooit verzekerd kon zijn. Verzoekster verklaart evenmin waarom, indien er een huwelijk voorgenomen was, verzoeksters vader zijn dochter zomaar aan M. zou bezorgen zonder de geijkte gewoontes te volgen, temeer verzoeksters moeder (en vroeger ook haar vader) streng katholiek was (gehoor p. 4) en dit evenzeer tegen haar principes is. Evenmin ziet de Raad in waarom het huwelijk en de keuze van de huwelijkspartners in Kenia geen ernstige zaak zou zijn, zodat kan worden aangenomen dat ook toekomstige huwelijkspartners gescreeend worden, temeer gezien M. ongeveer een keer per maand kwam sinds het bezoek in januari 2007 waarbij verzoekster ontdekte dat haar vader haar aan hem uit wou huwelijken (gehoor p. 40). Aldus moet de toekomstige echtgenote, desnoods via haar moeder, minstens kunnen duiden of hij getrouwd is en kinderen heeft, *quod non*. Dat de Mungiki “opereert veelal in de illegaliteit en hun leden worden vervolgd. In dat opzicht is het niet vreemd dat de man die haar echtgenoot zou worden, zijn (volledige) identiteit verborgen hield”, is een loutere bewering nu verzoekster een maand bij hem inwoonde, kon ontsnappen en achteraf nog in de buurt bleef wonen, zodat ze ruim de tijd had zich te informeren over wie, en wiens familie ze diende te vrezen. Bovendien kan dit niet verschonen waarom verzoekster via haar vader die beweerdelijk ook lid was van de Mungiki

zijn identiteit kennen, en bovendien werd ook verzoekster door M. gevraagd lid te worden. Indien M. overigens "*soms was hij ook vriendelijk met mij*" en bleef herhalen dat verzoekster zijn toekomstige vrouw was (gehoor p. 23, p. 29), dan is evenmin aannemelijk dat hij niet wat meer over zichzelf zou verteld hebben om toenadering te zoeken. Indien vrouwen, zoals verzoekster in haar begeleidend schrijven en dat van haar advocaat schetst, geen enkele macht en beslissingsrecht zouden hebben *quod non demonstrandum*, dan ziet de Raad evenmin in waarom M. zijn identiteit zou verbergen nu zij beweerdelijk toch geen enkele actie konden ondernemen. Dat "*Identiteit is in Kenia bovendien ook iets wezenlijks anders dan in Westerse landen) en men kan makkelijk veranderen van identiteit of verdwijnen. De registratie en opvolging is middeleeuws georganiseerd.*" is voor zover überhaupt al waarachtig, *quod non demonstrandum*, niet pertinent inzake verzoeksters asielrelaas. Aldus kan niet worden verklaard waarom verzoekster dermate onwetend is over M. temeer haar frappant onwetende verklaringen aangaande M. (gehoor p. 27) in zeer schril contrast staan met het door haar goed bekende en beschreven Mungiki-ritueel (gehoor p. 23). Zelfs indien haar vader haar niet rechtstreeks had ingelicht, zou zij alleszins bepaalde zaken via haar moeder of derden moeten opgevangen hebben, temeer zij reeds een half jaar wist dat haar vader haar aan M. wou uithuwelijken. Evenmin is geloofwaardig dat verzoekster zelf geen enkele toelichting kan geven over de door haar zelf ervaren contacten en tijdens de periode waarmee zij beweerdelijk gedwongen met hem samenwoonde. Dat verzoekster "*Waarom zou verzoekster bovendien deze kennis niet verzinnen, mocht ze haar verhaal uit de duim hebben gezogen*", kan bezwaarlijk haar frappante onwetendheid verklaren te meer nu verzoekster 23 jaar was wanneer haar vader haar beweerdelijk wenste uit te huwelijken.

3.5. Verzoekster tracht zich aldus *post factum* te verschonen door zich te verschuilen achter een door haar voorgehouden profiel van hulpeloze en wereldvreemde vrouw. Dit is bezwaarlijk ernstig nu verzoekster een volwassen vrouw was met werkervaring en een duidelijk sociaal leven. Verzoekster had dan ook minstens vestigingsalternatieven onder meer bij de vriendin van haar zus en een tante of indien het contact beweerdelijk verwaterd was, ook een eigen leven elders kon opstarten. Dit klemmt te meer nu uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Mungiki zich geografisch beperken tot de regio van hun etnische herkomst. Indien verzoeksters vader reeds (een deel van) de bruidsschat ontvangen had (gehoor p. 9) -wat een reden te meer is om de beweerdelijke echtgenoot te kennen-, dan is niet onrealistisch dat hierover een vergelijk kan getroffen worden door een (gedeeltelijke) teruggave temeer verzoekster ondertussen vele jaren in het westen heeft doorgebracht en verzoeksters zus en vriendin wel de fondsen konden vinden om verzoekster naar Europa te laten komen. Waar verzoekster nog melding maakt van een mogelijke besnijdenis van haar dochter bij een terugkeer, toont zij niet aan waarom zij als volwassen en zelfstandige vrouw, die meerdere jaren en ook in Europa gewerkt heeft, dit niet kan verhinderen.

Evenmin kan blijken dat verzoekster enige poging ondernomen heeft om een beroep te doen op de Keniaanse autoriteiten te meer zij reeds 23 jaar en meerderjarig was. Dat de Mungiki gesteund worden door de Keniaanse autoriteiten is strijdig met de informatie in het administratief dossier waar de Mungiki zeker na de verkiezingen aangepakt werden door de politie. Verzoeksters relaas ten opzichte van Griekenland is verder niet relevant nu haar asielaanvraag ten opzichte van Kenia dient beoordeeld te worden.

3.6. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses ("*Verzoekster kan slechts herhalen dat de tolk aandrong om het relaas zo bondig mogelijk te vertellen en alle, volgens de tolk en dit spijtig genoeg slaafs gevolgd door verzoekster, details achterwege te laten*"), maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

De Raad stelt vast dat deze conclusies uitgebreid en correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk verzoeksters asielrelaas op haar individuele merites beoordeeld en kan geenszins beweerd worden dat er geen rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas, of "*de culturele verschillen, de gewoontes van de Mungiki*

sekte en de rol van de vrouw in de Keniaanse maatschappij”, noch dat de beslissing niet op correcte juridische wijze werd gemotiveerd.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.8. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing en “*Ondergeschikt, het dossier terug te zenden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor heronderzoek*”. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en zij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.10. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK